

denne Samling, og en saadan Anmærkning have været ganske overflødig, men Regjeringen har ikke brugt denne Fremgangsmaade; den har ventet med at begynde paa Indbringelsen til henimod Sessionens Slutning og fortsætter uafbrudt dermed, saa at den — jeg troer — omtrent hver 8de Dag giver Folkethinget et Douchebad af Lønningslove, som blive henvisse til det Udvalg, som et æret Medlem forleden Dag kaldte det forfærdelige Udvalg, det vil sige det Udvalg, der er særdig ved at drukne i en Masse Lønningslove, hvis Medlemmer nu paa et saa fremrykket Stadium ere halvveis trætte af det meget Arbejde, og som derfor vistnok ikke kunne ventes at ville gjøre Indstilling med Hensyn til disse Lovforslags Vedtagelse i denne Samling. Naar der derfor ikke kommer nogen Lønningslov ud af alt dette, saa troer jeg ikke, at det er Rigsdagens, men at det er Regjeringens Skyld, og det synes dog berettiget og naturligt, at Rigsdagen ud af alle disse mange Forslag faaer det lille tarvelige Resultat, som en saadan Anmærkning er istand til at tilveiebringe. Den høitærede Minister gjorde Indvending mod Udtrykket: „eller inden Udløbet af Finantsaaret 1868—69 maatte blive forelagte“, men jeg troer ikke, at det kan undgaaes at optage disse Udtryk i Forslaget, da der vedbliver at komme Lønningslove frem, og der ogsaa efter 1ste April, naar Finantsloven er traadt i Kraft, kan komme een eller flere saadanne Love, hvortil der ogsaa maa tages Hensyn ved Affattelsen. Jeg kan ikke forstaae, hvorledes den høitærede Minister kan befrygte, at dette Forslag skulde bringe Løshed i Administrationen; der kan i det Høieste være Tale om, lad mig sætte, en halv Snees Embeder, som i Løbet af Finantsaaret blive ledige, og som, fordi de ere bestemte til Inddragelse, kun kunne besættes med Constituerede. Jeg kan ikke forstaae, hvorledes Administrationen ved en saadan lille Omstændighed kan blive løs; jeg troede tværtimod, at Forslagets Vedtagelse egentlig kunde styrke Regjeringens Stilling. Naar nemlig et saadant Embede bliver ledigt, kan man være vis paa, at de forstjellige Autoriteter under vedkommende Minister ville rette meget stærke og indstændige Begjæringer

til ham om, at Embedet maa blive besat paany, uanset at det i en Lønningslov er foreslaet inddraget, og Ministeren kunde da befrygtes at være noget svag ligeoverfor saadanne indstændige Begjæringer; havde han derimod en Paragraph i Finantsloven, der udtrykkeligt forbød det, kunde han ganske simpelt henholde sig dertil og afvise Begjæringen. Smidertid erkjender jeg, at da den høitærede Minister idag har udtalt, at det ikke kan betvivles, at Regjeringen, naar den har den Overbeviisning, at et Embede, der bliver ledigt, bør indbrages, ikke vil besætte det paany, er dette en Erklæring, som Folkethinget vistnok har Grund til at ansee for fyldestgjørende, netop fordi den er kommen fra en Minister, om hvilken jeg med Fornøielse erkjender, at der foreligger flere Exempler paa, at han har fastholdt denne Betragtning i sit eget Ministerium og for de Embeder, som ligge derunder. Jeg har forleden Dag anført et Exempel paa, at der er andre Ministerier, hvor denne Grundsatning ikke synes at blive fulgt med slet saa stor Bestemthed, men jeg antager, at der i den høitærede Ministers Erklæring kan ligge nogen Sikkerhed for, at Grundsatningen virkelig vil blive fulgt af den hele Regjering i det kommende Finantsaar, og jeg lægger derfor heller ikke nogen Vægt paa, at det Endringsforslag, som af et Fleertal er stillet under Nr. 56, bliver vedtaget. Det er, som sagt, stillet af et Fleertal, og jeg veed ikke bestemt, om jeg har alle Medlemmers Samtykke til at tage det tilbage, hvorfor jeg vistnok vilde møde Indsigelse fra den høitærede Formand, hvis jeg erklærede dette; jeg skal derfor kun erklære, at jeg ikke lægger nogen særdeles Vægt paa, at Forslaget bliver vedtaget.

H. Sæge: Efter den sidste Erklæring antager jeg ikke, at det er sandsynligt, at Fleertallet her i Thinget skulde stemme for Endringsforslaget Nr. 56. Ligesom den høitærede Finantsminister har hævdet Regjeringens Stilling med Hensyn til dette Forslag, troer jeg dog ogsaa, at Rigsdagen vil hævde sin Stilling, thi jeg kan ikke nægte, at det vilde være ganske eiendommeligt, om Rigsdagen vilde tage en Bestemmelse som denne, der ikke blot gaar